

Nr 195.

Av herr **Hansson** i Vännäsby, om förhinder eller försvårande av bruket av automatapparater för handel med sötsaker och dylikt.

Under innevarande tid har det allmänna intresset i hög grad inriktats på ungdomsfrågan. Diskussionen om ungdomens karaktärsdaning och höjandet av dess motståndskraft har därvid tagit sikte närmast på ungdomens nöjesliv och — på grund av visst sammanhang därmed — brottslighet. Åtskilliga förslag hava framkommit och utredningar igångsatts i syfte att åvägabrinda ett bättre sakernas tillstånd. Ämnet är som synes synnerligen vidlyftigt och lär väl ej kunna förväntas få en genomgripande och allsidig lösning inom den närmaste framtiden. Detta synes mig ej utgöra hinder för vidtagande av skyddsåtgärder i vissa avseenden, som visat sig erbjuda särskilda frestelser till brott och i varje fall motverka önskad sparsamhet. Jag vill i detta sammanhang erinra om en fråga, som tidigare av mig framkastats i riksdagen men ännu ej lett till någon åtgärd, nämligen åtgärder mot automathandeln. De under senare åren allt oftare förekommande referaten i pressen av tillgrepp i automatapparater för handel med sötsaker och dylikt, vittna om att ämnet ingalunda förlorat sin aktualitet, utan om att detta spörsmål alltjämt kräver en lösning. Den, som haft något att syssla med barnavårdsnämnder vet säkerligen av egen erfarenhet i hur stor omfattning barn och ungdom falla för frestelsen att vittja sådana automater, uppsatta som de ofta äro på illa belysta platser där deras ostörda uppbrytande ej bjuder några svårigheter. Har väl ett tillgrepp en gång skett, blir följden ofta fortsatta brott eller, i varje fall efter åtal och dom, ett skadat anseende med därav föranledda svårigheter för tillgriparen i en ärlig kamp för tillvaron. Det torde för övrigt vara synnerligen starka tvivel underkastat om denna avart av handel motsvarar något verkligt behov utan ej fastmer är till ohägn genom frestelse till slöseri med barns och ungdoms pengar. Redan av denna grund torde det ej vara ur vägen att ifrågasätta dess existensberättigande och i varje fall den gynnsamma särställning i förhållande till den normala handeln, varmed den utrustats. Hela denna form av handelsrörelse torde hava sin grund i lagen om begränsning av tiden för idkande av handel och viss annan rörelse den 30 maj 1919, den s. k. butiksstängningslagen. Det synes vara värt att taga under överbäggande, huruvida icke tiden nu är inne att vidtaga sådana ändringar i gällande författningsbestämmelser, att utplacerandet av här ifrågakomna automatapparater förhindras eller åtminstone regleras i sådan riktning, att de ej längre utgöra samma källa till frestelse till oärlighet som nu. Då för närvarande särskilda utredningar pågå rörande ungdomsfrågor, såsom angående ökad sparsamhet bland ungdomen, ungdomens nöjesliv och brottslighet, sy-

nes det mig ligga närmast till hands att utarbetande av förslag i nu förevarande ämne anförtros åt någon dylik utredning, som fått sig anförtrodd något större avsnitt av ungdomsfrågan. Även andra alternativ kunna tänkas.

På grund härav får jag anhålla,

att andra kammaren måtte besluta hänvändelse från riksdagen till Kungl. Maj:t med begäran om utredning och därav eventuellt föranledda åtgärder i syfte att bruket av automatapparater för handel med sötsaker och dylikt förhindras eller så försvåras, att de ej längre i någon nämnvärd grad fresta till slöseri och oärlighet.

Stockholm den 24 januari 1942.

Eric Hansson.
